

[Henning Rasmussen]

ver også nyttesløs og urimelig. Så vokser ønsket om, at der kommer gang i arbejdet på vore sygehuse til gavn for de syge, til et krav fra hele befolkningen.

Den socialdemokratiske gruppe har længe henstillet kraftigt til regeringen, at den tog initiativ til at få konflikten bragt til ophør, at den brugte nogle af de mange muligheder, en regering har for at påvirke parterne i en sådan konflikt, så de får lavet en aftale, som begge parter kan godkende, og som er til gavn for den pleje og behandling, som vore sygehuse er forpligtede til at give alle syge. Vi synes, at regeringen har været meget længe om at tage fat på opgaven – for længe. Man har uge efter uge været helt passiv i denne vigtige sag.

Da man endelig tog fat og ministrene gik til aviserne og til radio og tv med deres planer, viste det sig, at de forestillede sig, at Folketinget i en hastebehandling på to travle arbejdsdage ved lov skulle fastsætte detaljerne i en ny overenskomst for de yngre læger. Sådan noget har Folketinget aldrig gjort før, og det er en indviklet og meget speciel opgave, som et folketingsudvalg og et Folketing er uegnede til at løse – i alt fald på den måde.

Det er helt anderledes, hvis der f.eks. foreligger et gennearbejdet, detaljeret mæglingsforslag, som man kan foreslå gjort til lov.

Socialdemokratiet sagde derfor offentligt klart og tydeligt nej til den fremgangsmåde, regeringen foreslog. Den ville helt afgjort give et teknisk dårligt resultat, som det kunne vise sig meget vanskeligt at få til at fungere i praksis, og det ville – og det er nok det vigtigste – sætte parterne uden for indflydelse af nogen art på indholdet af overenskomsten på disse vigtige punkter og dermed fjerne enhver følelse af medansvar for meget væsentlige dele af overenskomsten.

Vi foreslog i stedet andre måder at løse konflikten på, f.eks. ved at lade de dele af overenskomsten, der er enighed om, træde i kraft og derefter give parterne en rimelig frist til at blive enige i et udvalg med lige mange fra hver side samt med 1 eller måske 3 opmænd til at træffe en afgørelse, hvis parterne ikke kunne blive enige. På den måde fik parterne en ny chance for at løse problemerne – og det er klart det bedste – eller for at hjælpe opmændene til at nå frem til en gennemar-

bejdet og praktisk gennemførlig overenskomst. Det er jo det, Folketinget tidligere har gjort, sædvanligvis med et godt resultat.

Vi skal jo heller ikke glemme, at Foreningen af Yngre Lægers konflikt med sygehuserne for omkring 550 læger er en lovlig konflikt. Vi er alle meget kedede af den, fordi den går ud over de syge, men organisationen handler på lovens og overenskomstens grund. Jeg taler naturligvis her ikke om de mange overenskomststridige aktioner, vi har set i den seneste tid; dem vender vi os imod.

Jeg synes, det er klogt af regeringen, at den har taget imod vores og andres råd om, hvilken metode man skal bruge for at få en rimelig og anvendelig aftale igennem. Men hvorfor i alverden skulle regeringen først lave det umulige forslag, der nu helt er forladt? Hvorfor ville man først træde på Foreningen af Yngre Læger og dermed på omkring 8.000 læger på vore hospitaler ved at fortælle dem, at nu skulle regeringen nok få Folketinget til uden yderligere forhandling at fortælle dem, lægerne, den præcise tekst i overenskomsten på centrale punkter? Det var mere end uklogt.

Vi er derimod enige i den fremgangsmåde, som regeringen nu foreslår. Den svarer på alle væsentlige punkter til vort forslag, når der er en situation, hvor der ikke er et mæglingsforslag eller et andet gennearbejdet overenskomstudkast at bruge som udgangspunkt.

Så nogle bemærkninger om indholdet i overenskomstløsningen. Vi er som nævnt enige i, at der straks skal sættes nye overenskomster i kraft, og at deres indhold skal være den gældende overenskomst med tillæg af alt, hvad der er opnået af Akademikernes Centralorganisation og Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte med hensyn til lønskala, arbejdstid, lønanciennitet, tillæg, særlig lønregulering, tjenestefrihed, graviditet, barsel, adoption osv. Det kan Folketinget gøre med god samvittighed, for vi har forstået, at parterne her er ganske enige.

Forslagene i §§ 6 og 7 om, at et paritetisk nævn, om nødvendigt ved hjælp af en opmand, der har den endelige afgørelse, skal foretage ændringer i bestemmelserne i overenskomsten om arbejdsområdet, om arbejdstidens placering og om, hvordan der fremtidig skal betales for rådighedstjeneste på bopæl og for tilkald i rådighedsperioden, er